

کودکان و ملکوت خداوند:

کودکان و ملکوت خدا

آیات اصلی

پیدایش ۱۷: ۱۰-۱۴ - هر پسر هشت روزه از شما مختون شود.

مزمور ۲۲: ۹-۱۰ - وقتی که بر آغوش مادر خود بودم، مرا مطمئن ساختی.

مزمور ۵۱: ۵ - اینک در معصیت سرشته شدم و مادرم در گناه به من آبتن گردید.

متی ۱۸: ۲-۶ - یکی از این صغار را که به من ایمان دارند.

متی ۲۱: ۱۵-۱۶ - از دهان کودکان و شیرخوارگان حمد را مهیا ساختی.

مرقس ۱۰: ۱۴-۱۶ - عیسی... بدیشان گفت: «بگذارید که بچه‌های کوچک نزد من آیند... زیرا ملکوت

خدا از امثال اینها است.»

لوقا ۱: ۱۵ - و (یحیی) از شکم مادر خود پر از روح القدس خواهد بود.

اعمال ۲: ۳۸-۳۹ - زیرا که این وعده است برای شما و فرزندان شما و همه آنانی که دورند

طرح مسئله

کتاب مقدس به روشنی تعلیم می‌دهد که برای نجات یافتن، باید ایمان بیاوریم و تعمید بگیریم (مرقس ۱۶:

۱۶۶). به ما حکم شده تا توبه کنیم و تعمید بگیریم تا گناهانمان بخشیده شوند (اعمال ۲: ۳۸). به ما گفته

شده که در قلب خود ایمان بیاوریم و با زبان خود اعتراف کنیم (رومیان ۱۰: ۹-۱۰). و البته در یوحنا

۳: ۱۶ به ما گفته شده که هر که به عیسی ایمان داشته باشد، حیات جاودانی خواهد داشت.

حال این سوال مطرح می‌شود که تکلیف کودکانی که سنشان آنقدر کم است که هنوز قادر به سخن گفتن

نیستند، چه می‌شود؟ آیا آنان می‌توانند حقیقتاً توبه کنند، ایمان آورند و با دهان خود اعتراف نمایند؟ اگر

نمی‌توانند، پس چگونه از نجات بهره مند می‌شوند؟ در ارتباط با این سوال اساسی، سوال مهم دیگری

مطرح می‌شود: اگر کودک خردسالی چشم از جهان فروبندد، روحش به کجا خواهد رفت؟ به آسمان یا

به دوزخ؟ پاسخ به این سوالات دشوار است، زیرا کتاب مقدس پاسخی صریح به آنها نمی‌دهد. آیات

معدودی در ارتباط با مسئله کودکان و ملکوت خدا وجود دارد، و بسیاری از آنها نیز به شکلی غیر

مستقیم به این موضوع مربوط می‌شوند.

کودکان در کتاب مقدس

کتاب مقدس می‌فرماید که همه گناه کرده‌اند (رومیان ۳: ۲۳، ۵: ۱۲). سراینده مزمور پنجاه و یکم

می‌فرماید که وی نه تنها در معصیت سرشته شده، بلکه می‌گوید «مادرم در گناه به من آبتن گردید.»

ایوب نیز مطالب مشابهی عنوان می‌نماید (ایوب ۲۵۵: ۴۴). پس کتاب مقدس می‌گوید که همه ما و حتی

کودکان نوزاد، دارای طبیعتی گناه آلود هستیم که گرایش به گریز از خدا دارد. هر انسانی

نیازمند فیض خدا است تا از گناه نجات یابد و عادل شود.

کتاب مقدس می‌گوید که با کمک و فیض خدا، حتی کودکان نیز می‌توانند به خدا توکل کنند (مزمور ۲۲: ۹-۱۰). عیسی طفلی خردسال را خواند و در مورد این صغار که به من ایمان دارند، سخن گفت (متی ۱۸: ۶). عیسی همچنین از مزمور ۸: ۲۲ نقل قول فرمود که می‌گوید: «از دهان کودکان و شیرخوارگان حمد را مهیا ساختی» (به متی ۲۱: ۶۶ مراجعه کنید). فرشته در مورد یحیای تعمید دهنده وعده داد که از شکم مادر خود پر از روح‌القدس خواهد بود (لوقا ۱: ۱۵، ۴۱-۴۴). بنابراین، چنین به نظر می‌رسد که برخی از کودکان می‌توانند به شکلی به خدا ایمان داشته باشند. عیسی به شاگردان حکم کرد که اجازه دهند کودکان نزد او آیند؛ او برای ایشان دعا کرد و آنان را برکت داد (مرقس ۱۰: ۱۳-۱۶). این حکم او حتی شامل کودکان بسیار خردسال نیز می‌شد (لوقا ۱۸: ۱۵). او فرمود که ملکوت خدا از امثال اینها است (مرقس ۱۰: ۱۴). خدا با عطوفت به کودکان می‌نگرد. ملائکه ایشان پیوسته در حضور خدا می‌ایستند (متی ۱۸: ۱۰). اما در این آیات تصریح نشده که آیا تمامی کودکان در آسمان دارای فرشته هستند یا فقط آنانی که به عیسی «ایمان» دارند (متی ۱۸: ۲-۶؛ مرقس ۹: ۴۲).

در عهد عتیق، خدا به یهودیان فرمود تا تمامی پسران نوزاد را ختنه کنند تا جزو خانواده الهی گردند. این امر باید هنگامی که نوزاد هشت روزه بود، انجام می‌شد؛ این نشانه عهدی بود که بین خدا و انسان وجود داشت (پیدایش ۱۷: ۱۰-۱۳). خدا حتی فرمود اگر نوزاد پسری ختنه نشود، از قوم خود منقطع شود زیرا عهد خدا را شکسته است (پیدایش ۱۷: ۱۴). در این آیات اشاره‌ای به نوزادان دختر و نیز اینکه در ارتباط با عهد چه اتفاقی برای ایشان می‌افتد، نمی‌شود. عهد جدید این موضوع را به روشنی بیان می‌کند که ما از شریعت عهد عتیق آزادیم. برای وارد شدن به خانواده الهی، ختنه جسمی دیگر ضرورت ندارد. ما توسط ایمان و نه توسط شریعت یهود، فرزند خدا (شده‌ایم). همگی شما بوسیله ایمان در مسیح عیسی پسران خدا می‌باشید (غلاطیان ۳: ۲۶).

کودکان در کلیسا

کودکان و حتی نوزادان می‌توانند به واسطه قدرت و فیض خدا به شکلی به خدا ایمان داشته باشند و وارد ملکوت خد گردند (مزمور ۲۲: ۹-۱۰؛ لوقا ۱۸: ۱۵-۱۶). اما آیا این امر در مورد تمامی کودکان صدق می‌کند، یا تنها در مورد گروهی از آنان صادق است؟ چگونه چنین چیزی می‌تواند حقیقت داشته باشد؟ در طول تاریخ کلیسا، علمای الهیات پاسخهای متفاوتی به این سوال داده‌اند. برخی از مسیحیان بر این عقیده‌اند که تعمید آب به عنوان وسیله‌ای برای وارد ساختن کودکان به خانواده الهی، جانشین ختنه شده است. آنان بر این عقیده‌اند که تعمید آب، «ختنه مسیحی» است (کولسیان ۲: ۱۱-۱۳)، که توسط آن طبیعت گناه آلود ما، توسط ایمان قطع و از وجودمان بیرون افکنده می‌شود و ما وارد خانواده خدا می‌شویم. عیسی فرمود که مانع آمدن کودکان نزد او نشوند (مرقس ۱۰: ۱۴)، و وعده داد که هر که ایمان آورده، تعمید یابد، نجات یابد (مرقس ۱۶: ۶۶). برخی از این مسیحیان معتقدند که کودکان می‌توانند به عیسی ایمان داشته باشند. برخی دیگر نیز بر این عقیده‌اند که والدین می‌توانند به

جای کودکانشان ایمان داشته باشند و خدا ایمان والدین را می‌پذیرد (اول قرن‌تیان ۷: ۱۴). آنگاه هنگامی که کودک به اندازه کافی بالغ شد، باید خودش عیسی را بپذیرد یا رد کند. اما دسته دیگری از مسیحیان نظری متفاوت دارند. ایشان معتقدند که خدا نه همه انسانها، بلکه فقط عده معدودی را برای نجات برگزیده است (به یوحنا ۱۵: ۱۶، ۱۹؛ رومیان ۹: ۸ و مقالهٔ عمومی: «نجات - جبر یا انتخاب» مراجعه کنید). خدا برخی از کودکان را انتخاب می‌کند تا نجات یابند و برخی دیگر را انتخاب نمی‌کند. کسانی که خدا برای نجات انتخاب کرده است، اگر بمیرند به آسمان می‌روند؛ اما کودکانی که خدا انتخابشان نکرده، به آسمان نمی‌روند.

اما نظر سومی نیز در این مورد وجود دارد. این گروه از مسیحیان بر این عقیده‌اند که خدا نجات را به همه، خواه خردسال باشند خواه کهنسال، ارزانی می‌دارد، اما همه آن را نمی‌پذیرند. بسیاری در برابر خدا مقاومت می‌کنند. آنان می‌گویند این امر در مورد کودکان نیز صادق است. این گروه از مسیحیان معتقدند که کودکان حتی هنگامی که عقلشان به طور کامل شکل نگرفته است، می‌توانند با روح یا قلبشان ایمان داشته باشند (مزمور ۲۲: ۹-۱۰؛ متی ۱۸: ۵-۶؛ لوقا ۱: ۱۵). اما این مسیحیان اعتقاد ندارند که تمامی کودکان ایمان خواهند آورد. همانند بزرگسالان، بعضی از کودکان در برابر خدا مقاومت خواهند کرد؛ تنها آن کودکانی که عملاً به خدا ایمان داشته‌اند، در صورت مردن به آسمان خواهند رفت.

دیدگاه چهارمی که در این زمینه وجود دارد، که توسط فیض و قدرت خدا، تمامی کودکان (یا لاقلاً تمامی کودکان والدین مسیحی) خود به خود به عیسی ایمان دارند و از پیش در ملکوت خدا هستند (مرقس ۱۰: ۱۴-۱۵؛ اول قرن‌تیان ۷: ۱۴). بنابراین، مسیحیانی که چنین دیدگاهی دارند، معتقدند که همه کودکانی که می‌میرند (یا لاقلاً تمامی کودکان والدین مسیحی)، به آسمان می‌روند.

و بالاخره مسیحیانی نیز هستند که معتقدند که اگر چه کودکان دارای طبیعتی گناه آلود هستند، اما عملاً مرتکب گناه نشده‌اند. این مسیحیان می‌گویند که کودکان «در حالت معصومیت» هستند. این مسیحیان بر اساس این دیدگاه، معتقدند که تمامی کودکانی که می‌میرند، به آسمان می‌روند.

خلاصه

ما در مورد این موضوع هر دیدگاهی که داشته باشیم، مسئولیت ما به عنوان والدین روشن است. تعمیم برای هر شخصی مهم است. ما خواه کودکان خود را تعمیم دهیم، خواه آنان را به خدا تقدیم کنیم، باید آنها را در دستان خدا قرار دهیم و برای رستگاری ایشان به خدا توکل نماییم. ما باید کودکان خود را در طریقت خدا و کلامش تعلیم دهیم (تثنیه ۴: ۹-۱۰، ۶: ۶-۷؛ مزمور ۷۸: ۵-۶)، و باید آنها را به روشی محبت آمیز، تادیب نماییم (افسسیان ۶: ۴؛ کولسیان ۳: ۲۱). زیرا که این وعده است برای شما و (فرزندان شما و همه آنانی که دورند یعنی هر که خداوند خدای ما او را بخواند (اعمال ۲: ۳۹۹).

منبع: راه مسیح و مسیحیت